

במקומן, ורואה את החדר ואת העלייה כאחת, לפי שעין אחת רואה למעלה ואחת למטה, נמי מיפסיל.

והוינן בה: מנא הני מילי דכל אלו פוסלין?

ומשנינן: דתנו רבנן: כתיב: "או תבלל בעיניו", והאי ב"עיניו" יתורא הוא דמימילא ידעינן ד"תבלול" אינו אלא בעין. ודרשינן: לרבות כל מה שבעיניו? כל שינוי שיש בעין.

מכאן אמרו: שתי עיניו למטה, שתי עיניו למעלה, עינו אחת למעלה, ועינו אחת למטה, ורואה את החדר ואת העלייה כאחת, או שמדבר עם חבריו, ואחר אומר לי רואה, שנראה כאילו מביט בפני אדם אחר, כולהו הוי מומא.

תנו רבנן: כתיב: "איש עור", בין שהוא פומא בשתי עיניו, בין שהוא פומא באחת מעיניו.

חורוור, חולי בעין, שיש לו כמין טיפין לבנות. והמייב, שעינו דולפות מים תדיר, הקבועין [בין החורוור ובין המים וכדלעיל לח, ב במשנה] — מניין דפסילי נמי משום "עור"?

תלמוד לומר: "איש עור", "איש" ריבויא הוא, לרבות כל הנך.

אמר רבא: למה לי דכתב רחמנא: "איש עור", "דק", "תבלול בעיניו"?

ומתריצין: צריכי לכולהו.

דאי כתב רחמנא "עור", הוה אמינא דפסיל

שאינו משוקע כל כך עד שכוחל שתי עיניו כאחת, הוי "חרום" ופסול.

שנינו במשנה: שתי עיניו למעלה, או שתי עיניו למטה:

והוינן בה: מאי שתי עיניו למעלה, שתי עיניו למטה? אילימא, שתי עיניו למעלה, היינו דחזי למעלה, שעניו עומדות במקומן, אבל רואות תמיד כלפי מעלה. וכמו כן, שתי עיניו למטה, היינו דחזי תמיד למטה, אבל עומדות במקומן.

והא דתני: עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה, היינו דחזי עינו אחת למטה, ועינו אחת למעלה,

אם כן תיקשי, דהיינו רואה את החדר ואת העלייה כאחת, ובמתניתין חשיב לה הא דעינו אחת למעלה ועינו אחת למטה והא דרואה את החדר בתרי מומין, והרי היינו הך הם.

ומתריצין: אלא, הכי פירושא דמתניתין: שתי עיניו למעלה, היינו דקיימן למעלה, שעומדות בגובה המצח שלא כשאר בני אדם.

שתי עיניו למטה, דקיימן למטה, ממקומן אצל שאר בני אדם.

עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה, דקיימי עינו אחת למעלה ועינו אחת למטה. ושניהן שלא במקומן, זו כלפי מעלה, וזו כלפי מטה.

וקיימי בסדרן נמי, וגם כאשר הן עומדות